

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI

Iași, Str. Elena Doamna, nr. 1A. cod poștal 700398
telefon 0232-235033, 0332-403827, fax 0232-255907. 0232-217808
e-mail ca-iasi@just.ro, operator de date cu caracter personal nr. 3067

Nr. 3637/A/14.10.2022

Ex. 1/2

ROMÂNIA
Înalta Curte de Casație și Justiție
Secții Unite
Intrare dosare <u>R.I.L.</u> nr. <u>2,0</u>
Anul <u>2022</u> luna <u>10</u> ziua <u>19</u>

Către,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În temeiul dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, coroborat cu dispozițiile art. 21 alin. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 1375/17.12.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, cu modificările și completările ulterioare, Colegiul de conducere al Curții de Apel Iași formulează prezentul

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

prin care solicită Înaltei Curții de Casație și Justiție să se pronunțe asupra următoarei probleme de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 174 din Secțiunea a 9-a denumită *Închiderea procedurii*, din Legea nr. 85/2014, privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, ale art. 173 alin. 2, precum și ale art. 180 din aceeași lege, închiderea procedurii insolvenței se poate dispune înainte de soluționarea definitivă a dosarului asociat având ca obiect acțiunea de atragere a răspunderii pentru intrarea în insolvență, formulată în temeiul art. 169 din Legea nr. 85/2014?”

I. Cadrul legal incident este următorul:

Secțiunea a 9-a denumită „Închiderea procedurii” din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență:

Art. 174 - (1) În orice stadiu al procedurii prevăzute de prezentul titlu, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative și niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic va audia de urgență creditorii într-o ședință, iar în cazul refuzului exprimat de aceștia de a avansa sumele necesare sau în cazul neprezentării acestora, deși s-a îndeplinit procedura citării prin BPI, va da o sentință de închidere a procedurii, prin care se dispune și radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat. (...).

Art. 180 - Prin închiderea procedurii, judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul judiciar și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditori, titulari de drepturi de preferință, acționari sau asociați.

Art. 181 - (1) Prin închiderea procedurii de faliment, debitorul profesionist persoană fizică va fi descărcat de obligațiile neachitate.

Art. 173 - (1) Executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art. 169 alin. (1) se efectuează de către executorul judecătoresc, potrivit Codului de procedură civilă. (2) După închiderea procedurii falimentului, sumele rezultate din executarea silită vor fi repartizate de către executorul judecătoresc potrivit prevederilor prezentului titlu, în temeiul tabelului definitiv consolidat de creanțe pus la dispoziția sa de către lichidatorul judiciar.

Art. 169 alin. 7: În cazul în care s-a pronunțat o hotărâre de respingere a acțiunii introduse potrivit alin. (1) sau, după caz, alin. (2), administratorul judiciar/lichidatorul judiciar care nu intenționează să formuleze apel împotriva acesteia va notifica în acest sens comitetul creditorilor sau, în cazul în care nu a fost desemnat un comitet al creditorilor, adunarea creditorilor. Împotriva acestei hotărâri calea de atac poate fi exercitată direct de președintele comitetului creditorilor, iar în lipsa constituirii unui comitet, de către orice creditor interesat care deține mai mult de 30% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală.

Art. 169 alin. 3: Cererea introdusă în temeiul alin. (1) sau, după caz, alin. (2) se va judeca separat, formându-se un dosar asociat.

II. Problema de drept care a generat practică judiciară neunitară:

Problema de drept rezolvată neunitar a apărut în cadrul contestațiilor împotriva raportului cu propunerea de închidere a procedurii, întocmit de practicianul în insolvență, dar și în calea de atac a apelului împotriva hotărârii judecătorului sindic de închidere a procedurii, în ceea ce privește posibilitatea închiderii acestei proceduri înainte de rezolvarea definitivă a acțiunii de atragere a răspunderii personale a organelor de conducere, acțiune întemeiată pe dispozițiile art. 169 din Legea nr. 85/2014. Întrucât acțiunea de atragere a răspunderii personale este formulată, în general, în cazurile în care pasivul debitorului în insolvență nu poate fi acoperit din bunurile identificate în procedură, temeiul închiderii este cel reglementat de art. 174 din Legea nr. 85/2014.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale menționate, în practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la posibilitatea închiderii procedurii insolvenței, cât timp nu s-a soluționat definitiv acțiunea de atragere a răspunderii pentru intrarea în insolvență, formulată în temeiul art. 169 din Legea nr. 85/2014.

III. Soluții diferite în practica judiciară neunitară:

a. *Într-o primă orientare jurisprudențială*, în interpretarea și aplicarea textelor de lege menționate, se apreciază că nesoluționarea definitivă a acțiunii întemeiate pe dispozițiile art. 169 din Legea nr. 85/2014 nu împiedică închiderea procedurii insolvenței.

Potrivit acestei opinii, se reține că acțiunea de atragere a răspunderii nu poate fi, într-adevăr, promovată după închiderea procedurii insolvenței, dar, dacă a fost înregistrată înainte de acest moment, ea se soluționează și după închiderea procedurii.

În argumentare, se arată că nu există un temei expres în legea insolvenței pentru amânarea închiderii procedurii până după soluționarea definitivă a acțiunii de atragere a răspunderii.

Art. 174 alin. 1 prevede că procedura se închide *în orice stadiu al procedurii*, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative și niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare. Așadar, legiuitorul a prevăzut expres care sunt condițiile închiderii procedurii, printre acestea neregăsindu-se vreo interdicție de a închide procedura până la momentul soluționării definitive a cererii privind atragerea răspunderii celor vinovați de intrarea debitorului în insolvență.

Art. 169 alin. 3 din Legea nr. 85/2014 prevede că cererile de atragere a răspunderii se vor judeca separat, formându-se un dosar asociat; pe cale de consecință, legiuitorul a prevăzut pentru aceste tipuri de cereri o procedură distinctă, condiția esențială fiind doar aceea ca acțiunea de atragere a răspunderii să fie promovată înainte de închiderea procedurii.

În continuare, prevederile art. 171 și 173 din Legea nr. 85/2014 reglementează situațiile în care acțiunea de atragere a răspunderii este soluționată înainte, respectiv după închiderea procedurii, în primul caz, sumele intrând în averea debitorului și fiind folosite plății creanțelor/acoperirii pasivului, iar în al doilea caz, sumele fiind distribuite de executorul judecătoresc, în funcție de creanțele înscrise în tabelul creditorilor pus la dispoziție de lichidatorul judiciar.

Prevederile art. 173 din Legea nr. 85/2014 prevăd, deci, expres, că modalitatea de executare a hotărârii pronunțate în acțiunea de atragere a răspunderii nu mai are legătură cu procedura propriu-zisă, fiind de competența executorului judecătoresc, care va distribui sumele obținute potrivit ultimului tabel întocmit, în baza Codului de procedură civilă.

S-a mai reținut că cererea de atragere este formulată împotriva persoanelor care au constituit organele de conducere ale debitorului și nu împotriva societății debitoarei, a cărei existență încetează la momentul radierii.

Prin închiderea procedurii pentru lipsă sau insuficiență de bunuri, nu se aduce nici un prejudiciu societății în insolvență, prejudiciul fiind al creditorilor înscrși în tabel, care vor fi îndestulați din averea fostului administrator/asociat vinovat de intrarea în insolvență, în caz de admitere a acțiunii.

În susținerea acestei opinii, au fost aduse și argumente de oportunitate, apreciindu-se inutil a se păstra deschisă o procedură de insolvență generatoare de cheltuieli, dacă oricum nu mai pot fi întreprinse alte acțiuni aducătoare de fonduri bănești pentru procedură, iar legea prevede posibilitatea de distribuire a eventualelor sume obținute din antrenarea răspunderii. Art. 174 are tocmai ca scop evitarea generării unor cheltuieli de procedură inutile, în acele situații în care există indicii clare că scopul procedurii, așa cum este prevăzut la art. 2, nu va mai putea fi atins, deoarece în patrimoniul

debitoarei nu se mai găsesc bunuri valorificabile sau cele care au fost identificate au o valoare atât de redusă încât eventuala lor valorificare nu ar satisface nici măcar cheltuielile de procedura. Într-o atare ipoteză, este firesc ca, în situațiile în care creditorii nu avansează sumele necesare continuării procedurii, judecătorul sindic să închidă procedura pentru a evita generarea de cheltuieli care nu vor putea fi recuperate. Textele legale urmăresc deci eficientizarea procedurii, reducerea costurilor și scurtarea duratei de soluționare a cauzelor.

În ceea ce privește aplicarea art. 180 din Legea 85/2014, se reține că ceea ce prezintă relevanță este faptul că la data promovării cererii de atragere a răspunderii, judecătorul sindic și celelalte organe care aplică procedura insolvenței nu erau descărcați de responsabilitățile procedurii, fiind evident că până la soluționarea definitivă a cererii de atragere a răspunderii vor păstra în această măsură aceste competențe, în temeiul art. 169 și 45 din Legea nr. 85/2014.

După închiderea procedurii, sarcina repartizării sumelor provenite din executarea silită a patrimoniului persoanelor vinovate de cauzarea insolvenței nu revine lichidatorului, ci executorului judecătoresc, tocmai datorită faptului că, după închiderea procedurii, practicianul este descărcat de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea sa, ceea ce nu înseamnă însă că creditorii vor fi puși în imposibilitate de a-și valorifica drepturile obținute împotriva acestor persoane. Nu există nicio contradicție între închiderea procedurii și distribuirea sumelor rezultate din executarea silită a persoanelor responsabile de cauzarea stării de insolvență, iar art. 170 nu trebuie interpretat ca acoperirea pasivului se face doar în cadrul procedurii insolvenței, cât timp art. 173 acoperă și ipoteza executării după închiderea procedurii.

În concluzie, împrejurarea că acțiunea de antrenare a răspunderii administratorului debitoarei se află în curs de soluționare nu poate constitui temei pentru respingerea cererii de închidere a procedurii insolvenței.

Fiind reglementată distinct o procedură de repartizare a sumelor rezultate din executarea silită a persoanelor vinovate în temeiul art. 169 din Legea nr. 85/2014, unde practicianul în insolvență nu are nicio competență, este posibilă închiderea și descărcarea de atribuții fără ca aceasta să impiezeze asupra acțiunii de atragere a răspunderii și asupra dreptului creditorilor de a-și realiza creanțele așa cum se găsesc în tabelele creditorilor.

Sunt însă și hotărâri judecătorești prin care, la închiderea procedurii, lichidatorul judiciar este descărcat doar parțial, cu păstrarea îndatoririlor și responsabilităților care se referă la continuarea acțiunii de atragere a răspunderii în curs de soluționare: sentința nr. 375/8.07.2020, sentința nr. 758/18.11.2020, sentința nr. 1008/26.11.2019 ale Tribunalului Specializat Argeș, decizia nr. 556/6.09.2018 a Curții de Apel Iași, Secția civilă, decizia nr. 791/10.11.2017 a Curții de Apel Iași, Secția civilă, decizia nr. 131/5.03.2018 a Curții de Apel Iași, Secția civilă, decizia nr. 248/13.4.2018 a Curții de Apel Iași, Secția civilă.

Această opinie, potrivit cu care se poate închide procedura insolvenței în temeiul art. 174 din Legea nr. 85/2014, chiar dacă nu s-a soluționat definitiv o acțiune de atragere a răspunderii promovată anterior închiderii, este redată în următoarele hotărâri judecătorești definitive: sentința nr. 375/8.07.2020, definitivă prin respingerea apelului, sentința nr. 758/18.11.2020, definitivă prin respingerea apelului, sentința nr. 1008/26.11.2019, definitivă prin respingerea apelului ale Tribunalului Specializat Argeș, decizia nr. 5133/6.06.2013 a Curtea de Apel Suceava, decizia nr. 414/22.10.2019 a Curții de Apel Ploiești, decizia nr. 492/30.10.2019 a Curții de Apel Ploiești, decizia nr. 501/5.11.2019 Curții de Apel Ploiești, sentința nr. 252/2.11.2020 a Tribunalului Buzău, neapelată, decizia 2338/14.12.2017 a Curții de Apel București, Secția a VI-a Civilă, decizia nr. 1416/22.09.2016

a Curții de Apel București, Secția a VI-a Civilă, decizia nr. 641/8.04.2021 a Curții de Apel București, Secția a VI-a Civilă, decizia nr. 1542/10.09.2018 a Curții de Apel București, Secția a VI-a Civilă, decizia nr. 45/12.01.2018 a Curții de Apel București, Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 174/4.03.2020 a Curții de Apel București, Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 1242/7.10.2020 Curții de Apel București, Secția a VI-a Civilă, sentința civilă nr. 620/25.06.2020 Curții de Apel București, Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 1788/3.11.2016 Curții de Apel București, Secția a VI-a Civilă, decizia nr. 556/6.09.2018 a Curții de Apel Iași, Secția civilă, decizia nr. 791/10.11.2017 a Curții de Apel Iași, Secția civilă, decizia nr. 131/5.03.2018 a Curții de Apel Iași, Secția civilă, decizia nr. 248/13.4.2018 a Curții de Apel Iași, Secția civilă.

S-a exprimat și opinia nuanțată că se poate dispune închiderea procedurii doar dacă acțiunea nu e promovată de practicianul în insolvență, ci de ceilalți titulari ai acțiunii așa cum sunt aceștia menționați în art. 169 alin. 2 din Legea 85/2014, dar nu a fost identificată practică judiciară care să susțină această opinie teoretică.

b. Într-o a doua orientare jurisprudentială, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale menționate, se consideră că, pentru închiderea procedurii insolvenței, nu este suficient să fie îndeplinite cerințele legii (în averea debitorului nu există bunuri ori acestea sunt insuficiente pentru acoperirea cheltuielilor administrative și niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare), ci trebuie ca acțiunea de atragere a răspunderii să fie definitiv soluționată.

În argumentarea acestei opinii, se arată că premisele răspunderii reglementate de art. 169 sunt, printre altele, actualitatea procedurii de insolvență. Angajarea răspunderii membrilor conducerii debitorului persoană juridică în baza art. 169 are natura unei proceduri create doar pentru scopurile insolvenței, de acoperire a părții de pasiv rămase după lichidarea bunurilor debitoarei sau în lipsa acestor bunuri. O astfel de acțiune există doar în procedura insolvenței, iar închiderea procedurii anterior soluționării acțiunii în răspundere o lasă fără obiect.

De altfel, atragerea răspunderii este reglementată de Secțiunea a 8-a, cap. I, titlul al II-lea, intitulat „Procedura insolvenței”, înainte de Secțiunea a 9-a, intitulată „Închiderea procedurii”. Astfel, atragerea răspunderii este o etapă a procedurii și se finalizează înainte de închiderea ei.

Se consideră, de asemenea, că judecătorul nu poate închide procedura cât timp nu soluționează toate dosarele asociate, care nu pot avea o existență de sine stătătoare.

Mai mult, la soluționarea unei cereri de închidere a procedurii, judecătorul sindic trebuie să aibă în vedere consecințele de ordin procedural pe care le poate produce o asemenea dispoziție.

Or, art. 169 alin. 7 din Legea nr. 85/2014 prevede că, în cazul în care s-a pronunțat o hotărâre de respingere a acțiunii de atragere a răspunderii, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar care nu intenționează să formuleze apel împotriva acesteia este ținut să notifice în acest sens comitetul creditorilor sau, în cazul în care nu a fost desemnat un comitet al creditorilor, adunarea creditorilor. Împotriva acestei hotărâri calea de atac poate fi exercitată direct de președintele comitetului creditorilor, iar în lipsa constituirii unui comitet, de către orice creditor interesat care deține mai mult de 30% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală.

În condițiile în care închiderea procedurii presupune, potrivit art. 180 din Legea nr. 85/2014, descărcarea de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură a tuturor organelor care aplică procedura, art. 169 alin. 7 rămâne fără suport. Particularitățile specifice acestor proceduri determină o anumită legitimare procesuală activă de formulare a căii de atac a apelului împotriva hotărârii de respingere a acțiunii.

Efectivitatea procedurii prevăzute de art. 169 alin. 7 reprezintă un impediment obiectiv pentru închiderea procedurii, atât timp cât descărcarea lichidatorului judiciar de orice îndatorire și responsabilitate cu privire la procedură vizează și situația manifestării de voință în sensul exercitării căii de atac, respectiv a notificării creditorilor pentru exercitarea apelului. Cadrul procesual existent în cadrul procedurii insolvenței, circumstanțiat în situația nesoluționării cererii de atragere a răspunderii, determină caracterul prematur al analizei cererii de închidere a procedurii insolvenței. Lichidatorul judiciar nu va mai avea calitate procesuală pentru a promova calea de atac, iar în ipoteza trimiterii spre rejudecare, nu se știe cine ar mai fi investit cu soluționarea cauzei, dacă judecătorul sindic ar fi descărcat de orice îndatoriri sau responsabilitate. Judecătorul sindic nu mai poate exercita una dintre atribuțiile sale principale, soluționarea acțiunii de atragere a răspunderii, după închiderea procedurii și dezinvestirea sa prin hotărârea de închidere. De asemenea, dacă acțiunea de atragere a răspunderii va fi respinsă și pârâtul va solicita acordarea cheltuielilor de judecată, reclamantul lichidator judiciar nu va putea fi obligat la suportarea acestora, deoarece nu le poate recupera din averea debitorului, deoarece procedura de insolvență este închisă.

De îndată ce se închide procedura și dispare personalitatea juridică a debitorului, creditorii îndreptățiți să participe la procedură își pierd și ei această calitate, iar acțiunea nu mai poate subzista nici în contradictoriu cu persoana fizică, pentru că aceasta stă în judecată în considerarea calității deținute în cadrul persoanei juridice.

Art. 171 din Legea 85/2014 prevede că sumele depuse potrivit art. 169 alin. 1 vor intra în averea debitorului și vor fi destinate, în caz de reorganizare, plății creanțelor potrivit programului de plăți, completării fondurilor necesare continuării activității debitorului, iar în caz de faliment, acoperirii pasivului. Legiuitorul vorbește, așadar, de averea debitorului, unde vor intra sumele obținute de la persoanele vinovate de intrarea societății în insolvență. Prin soluționarea cererii de antrenare a răspunderii întemeiate pe dispozițiile art. 169 din Legea nr. 85/2014, se poate dispune ca pârâții să suporte în tot sau în parte pasivul societății și să aducă la masa credală aceste valori, care vor servi la acoperirea creanțelor creditorilor, ceea ce presupune o repartizare de fonduri. Acest demers, odată finalizat, poate presupune executarea silită a persoanelor pârâte în cererea de atragere a răspunderii, dacă acestea nu se conformează hotărârii. Chiar dacă asemenea executare se poate face și ulterior închiderii procedurii, aspect permis de art. 173 din Legea nr. 85/2014, până la soluționarea cererii de antrenare a răspunderii nu se poate constata finalizarea demersurilor necesare acoperirii creanțelor, acțiunea în antrenarea răspunderii fiind grefată pe o procedură în curs.

Se mai arată că o degrevare parțială a lichidatorului judiciar nu este prevăzută de lege, astfel că nu este posibilă.

Această opinie are în vedere și considerentele de la pct. 23 ale Deciziei Curții Constituționale a României nr. 363/25.06.2014, care au următorul conținut: „Întrucât, potrivit dispozițiilor art. 136 din Legea nr. 85/2006, prin închiderea procedurii, judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditori, titulari de garanții, acționari sau asociați, toate acțiunile și cererile formulate în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006 se soluționează înainte de închiderea procedurii.”, dar și considerentele Deciziilor Inaltei Curți de Casație și Justiție nr. 36/2022 (procedura hotărârii preliminare), și nr. 2/15.02.2016 (paragraf 34, procedura recursului în interesul legii).

În acest sens, au fost pronunțate următoarele soluții definitive: decizia nr. 467/23.09.2021 a Curții de Apel Pitești, decizia nr. 46/21.02.2020 a Curții de Apel Bacău, decizia nr. 355/9.09.2021 a

CA Constanța, decizia nr. 190/18.05.2022 a CA Constanța, decizia civilă nr. 457/13.10.2020 a CA Timișoara, decizia nr. 150/11.03.2021 a CA Timișoara, decizia nr. 32/19.01.2022 a CA Timișoara, decizia nr. 288/4.05.2022 a CA Timișoara, **dar și deciziile identificate de Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia HP nr. 36/2022:** nr. 1651/25.10.2021 și 1475/A/2021 din 6.10.2021 ale Curții de Apel București, Secția a VI-a Civilă, decizia nr. 2126/2.12.2021 a Curții de Apel București, Secția a V-a Civilă, sentințele nr. 694/22.07.2019 și nr. 588/8.12.2021 ale Tribunalului Prahova, Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal.

c. Punctele de vedere teoretice exprimate de curțile de apel din țară exprimă ambele orientări jurisprudențiale.

Problema de drept a fost discutată la “Întâlnirea președinților secțiilor specializate (foste comerciale) ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel” care a avut loc la Constanta, la 16-17 septembrie 2021, dar în urma acestei întâlniri, nu se poate reține că practica a fost în unificată.

IV. Admisibilitatea recursului în interesul legii

Întrucât, în conformitate cu prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă, recursul în interesul legii este admisibil doar dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, apreciem că, în raport de hotărârile judecătorești definitive evocate, există practică judiciară neunitară, astfel că recursul este admisibil.

Această concluzie rezultă și din punctele de vedere exprimate de celelalte curți de apel din țară.

Mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă a fost uzitat, apreciindu-se că problema de drept nu este nouă.

În concluzie, opinăm că sunt întrunite condițiile art. 514 și urm Cod procedură civilă.

Atașăm hotărârile judecătorești indicate, răspunsurile primite de la celelalte instanțe din țară și sesizarea petentului care a solicitat inițierea acestui demers.

Având în vedere aspectele sus-arătate, vă solicităm să constatați că problema de drept ce formează obiectul sesizării a fost soluționată diferit în practica instanțelor judecătorești și să pronunțați o decizie obligatorie prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 174 din Secțiunea a 9-a denumită *Închiderea procedurii*, din Legea nr. 85/2014, privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, ale art. 173 alin. 2, precum și ale art. 180 din aceeași lege, prin raportare la dispozițiile art. 169 din Legea nr. 85/2014.

Anexăm extrasul Hotărârii Colegiului de conducere al Curții de Apel Iași nr. 21 din 12.10.2022 prin care s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu recurs în interesul legii.

PREȘEDINTELE COLEGIULUI DE CONDUCERE
Judecător Diana-Mihaela CHEPTENE-MICU,
PREȘEDINTELE CURȚII DE APPEL IAȘI

